

Arrest

nr. 276 693 van 30 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2022 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) van 9 mei 2022.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, geboren te Kabulowila op X.

Op 24 januari 2017 kwam de verzoekende partij het Rijk binnen.

Op 1 februari 2017 ontving de verzoekende partij een aankomstverklaring (bijlage 3). Zij werd toegelaten tot verblijf tot 21 april 2017.

Op 8 augustus 2017 vroeg de verzoekende partij een visum lang verblijf, type D aan, in het kader van haar studies.

Op 26 september 2017 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 31 oktober 2018.

Op 14 november 2018 werd de A-kaart van de verzoekende partij verlengd tot 31 oktober 2019.

Op 8 juli 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar A-kaart.

De A-kaart van de verzoekende partij werd andermaal verlengd tot 31 oktober 2020.

Op 17 september 2020 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot verlenging van haar A-kaart.

De A-kaart van de verzoekende partij werd andermaal verlengd tot 31 oktober 2021. Hierbij werd duidelijk vermeld dat er een einde kon worden gesteld aan het verblijf, indien de verzoekende partij tijdens de eerste twee jaar van haar bacheloropleiding niet minstens 45 credits behaalde.

Op 1 oktober 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar A-kaart.

Op 7 februari 2022 verstrekke de verzoekende partij verduidelijking omtrent de verandering naar de bachelor bedrijfsmanagement.

Op 8 februari 2022 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 9 mei 2022 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 10 maart 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, en deze is als volgt gemotiveerd:

*"Betreft: K. S. B. F.
geboren te Kalubowila op X
nationaliteit: Sri Lanka
adres: (...)*

Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer :

3° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een bacheloropleiding te volgen en hij na zijn vierde jaar van de studie niet minstens 135 credits behaalde;

Overwegende dat betrokkene in december 2017 naar België kwam met een visum voor een voorbereidend talenjaar Nederlands met het oog op het aanvangen van hogere studies aan de Universiteit van Gent; dat hij tijdens het academiejaar 2017-18 maar niveau 3 behaalde, wat onvoldoende is om deze studies te beginnen.

Overwegende dat hij nog een extra voorbereidend jaar volgde tijdens het academiejaar 2018-19 en uiteindelijk slaagde voor de ITNA-test, waarna hij tijdens academiejaar 2019-2020 kon starten in de richting Bachelor in de Handelswetenschappen aan de UGent. Overwegende dat hij na twee academiejaren (2019—2020 en 2020-2021) in het totaal amper 15 credits behaalde, waardoor hij te weinig studiepunten had om zijn verdere inschrijving aan de U Gent te garanderen en dat hij zich dan ook niet meer kon inschrijven aan de U Gent.

Overwegende dat hij in het academiejaar 2021-2022 zijn studies wenst verder te zetten aan de Hogeschool Gent, in de richting Bachelor in het Bedrijfsmanagement; dat hij ervan droomt financieel adviseur te worden en dat de onderwijsmethode in deze school hem beter zou liggen omdat ze meer praktijkgericht zouden werken en les geven aan kleinere groepen dan aan de universiteit.

Overwegende dat betrokkene tijdens de eerste examensessie in december 2021 heeft deelgenomen aan 4 examens, maar dat hij voor geen enkel vak slaagde en dus geen studiepunten behaalde; dat hij feedback heeft gevraagd aan zijn leraars om te weten wat zijn pijnpunten zijn maar verder geen plausibele verklaring geeft van deze slechte resultaten, behalve dat de voorbije jaren zo lastig geweest zijn door de coronamaatregelen en het online lesgeven. Overwegende dat de student op geen enkele manier concreet heeft uiteengezet hoe hem dat in het bijzonder heeft getroffen en dat de loutere algemene verwijzing naar corona niet kan beschouwd worden als een voldoende geconcretiseerde grief.

Overwegende dat betrokkene geen vooruitzicht biedt op het behalen van een einddiploma binnen een afzienbare termijn, en dat er dus onvoldoende studievoortgang wordt aangetoond.

Dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf als student. De A kaart van betrokkene is vervallen sinds 31.10.2021.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing en de huidige A-kaart geldig tot... in te houden.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden. In het geval dat betrokkene niet ingaat op uw uitnodigingen, vraag ik u tevens mij hiervan op de hoogte te brengen."

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, en deze is als volgt gemotiveerd:

"Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Overwegende dat de genaamde K., S. B. F.
geboren te Kalubowila, op 13.02.1996,
van Sri Lanka nationaliteit,
verblijvende te (...)*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 09.05.2022 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 27.12.2017 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving».

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht, en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeker een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd omdat hij zijn studies op overdreven wijze zou verlengen.

Dat een dergelijke motivering evenwel niet afdoende is.

2.

In casu stelt de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker geen vooruitzicht zou bieden op het behalen van een einddiploma binnen een afzienbare termijn en dat er dus onvoldoende studievooruitgang zou worden aangetoond.

Verzoeker legde nochtans een schrijven neer waarin hij enerzijds duidelijk vermeldt dat hij feedback heeft gevraagd aan zijn leraars om zijn pijnpunten te kennen en anderzijds dat er nog twee jaarvakken zijn waarvan hij momenteel geen punten kan voorleggen.

Dat geenszins op een afdoende manier wordt weerlegd waarom met voormelde motivatie van verzoeker geen rekening kan worden gehouden.

Dat bovendien geen enkele motivering wordt gegeven waarom met de online-lessen aan de UGent wegens Covid 19, waardoor verzoeker moeilijk de lessen kon volgen en de inhoud begrijpen, geen vragen kon stellen, geen medestudenten zag,geen rekening dient gehouden te worden.

Temeer daar het algemeen geweten is dat heel wat – overigens niet alleen – studenten de voorbije academiejaren omwille van de pandemie heel wat geestelijke gezondheidsproblemen kenden.

Dat de voorbije jaren wereldwijd zeer uitzonderlijk waren en hiermee dan ook rekening dient gehouden te worden.

Dat verweerder, die op de hoogte is hiervan, bovendien geen enkele motivering geeft waarom hij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden en/of waarom verweerder meende hiermee geen rekening te moeten houden.

Dat de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemene motiveringsbeginsel.

3.

Dat verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoeker en de psychische en logistieke moeilijkheden welke hij ondervond en die een weerslag hadden op zijn studies aan de UGent. Ook aan de Hogeschool Gent was het voor hem opnieuw een aanpassing.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen en schendt zij de zorgvuldigheidsplicht.

4.

Dat verweerder tenslotte ook de hoorplicht geschonden heeft, nu verzoeker nooit gehoord werd alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, temeer daar er minstens indicaties waren dat bepaalde problemen ingevolge Covid-19 (online-lessen), jaarvakken,aan de grondslagen lagen van het feit dat verzoeker onvoldoende studievoortgang zou tonen.

Aan verzoeker werd door verweerder enkel een schrijven overgemaakt met de mededeling dat hij belangrijke elementen kon meedelen aan verweerder.

Verzoeker heeft hierop gerepliceerd en heeft zijn problemen vermeld, doch verweerder liet na verder onderzoek te voeren omtrent de specifieke omstandigheden van de problemen van verzoeker en de ernst hiervan. Verzoeker heeft verweerder in een schrijven dd. 1.10.2021 en dd. 14.02.2022 op de hoogte gebracht van de studiemoeilijkheden die hij, ingevolge de pandemie, kende.

Dat, indien verweerder dit wel zou gedaan hebben, duidelijk zou geworden zijn dat verzoeker omwille van de Corona-pandemie niet in staat was de lessen aan de UGent en de Hogeschool Gent goed te volgen.

Dat verzoeker zich dan ook in een situatie van overmacht bevond en dit eens te meer duidelijk zou geworden zijn indien verzoeker zou gehoord zijn.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving terzake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan : 1) de overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast 2) de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een ernstige tekortkoming worden aangerekend (RvS, 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS, 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS, 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS, 20 april 2010, nr. 203.094; RvS, 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS, 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 61 Vw. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij zijn actuele situatie hebben kunnen toelichten, waaronder de problemen welke hij gekend heeft en het feit dat hij wel degelijk wenst te studeren.

Verzoeker stelt alles in het werk om tegen eind juni 2022 enorme vooruitgang te bekomen (hij wordt ondersteund door een laatste jaarstudent en volgt Franse lessen) (stuk 2).

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing.

Verwerende partij diende verzoeker dan ook de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over de beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten. Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, zodat de bestreden beslissing minstens vernietigd dient te worden wegens schending van de hoorplicht.

5.

Tenslotte werd ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, nu verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoeker en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat verzoeker immers omwille van verschillende problemen niet in staat was zijn studies op een vlotte manier te laten verlopen.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing geenszins in alle redelijkheid kan stellen dat verzoeker dermate artikel 61, §2, 1° Vw. geschonden heeft om hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.

Dat om al deze redenen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

6.

Dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen student meer zou zijn.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met o.a. de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verzoeker te Merelbeke samenwoont met de heer M. L.

Dat geen verdere motivering wordt gegeven en het dan ook niet duidelijk is of verweerder is overgegaan tot een grondig onderzoek van verzoekers verblijfssituatie, temeer daar verzoeker voorafgaandelijk nooit grondig werd gehoord.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van het artikel 74/13 Vw. “

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen

uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij een schrijven neerlegde waarin zij enerzijds duidelijk vermeldt dat zij feedback heeft gevraagd aan haar leraars om haar pijnpunten te kennen en anderzijds dat er nog twee jaarvakken zijn waarvan zij momenteel geen punten kan voorleggen. Volgens de verzoekende partij wordt in de eerste bestreden beslissing geenszins op een afdoende manier weerlegd waarom met voormelde motivatie geen rekening kan worden gehouden. Bovendien wordt er volgens de verzoekende partij geen enkele motivering gegeven waarom met de online-lessen aan de UGent wegens Covid-19, waardoor de verzoekende partij moeilijk de lessen kon volgen en de inhoud begrijpen, geen vragen kon stellen, geen medestudenten zag,... geen rekening dient gehouden te worden. Temeer daar het volgens de verzoekende partij algemeen geweten is dat heel wat studenten de voorbije academiejaren omwille van de pandemie heel wat geestelijke gezondheidsproblemen kenden. De voorbije jaren waren volgens de verzoekende partij wereldwijd zeer uitzonderlijk en hiermee moet volgens haar dan ook rekening gehouden worden. De verwerende partij geeft volgens de verzoekende partij geen enkele motivering waarom zij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij volgens haar geen onderzoek heeft gedaan naar haar individuele situatie en de psychische en logistieke moeilijkheden die zij ondervond en die een weerslag hadden op haar studies aan de UGent. Ook aan de Hogeschool Gent was het voor haar naar eigen zeggen opnieuw een aanpassing.

Verder heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij ook de hoorplicht geschonden, nu de verzoekende partij nooit gehoord werd alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, temeer daar er minstens indicaties waren dat bepaalde problemen ingevolge Covid-19 (online-lessen), jaarvakken,aan de grondslagen lagen van het feit dat zij onvoldoende studievoortgang zou tonen. Aan de verzoekende partij werd door de verwerende partij enkel een schrijven overgemaakt met de mededeling dat zij belangrijke elementen kon meedelen aan de verwerende partij. De verzoekende partij stelt dat zij hierop gerepliceerd heeft en haar problemen heeft vermeld, maar de verwerende partij liet volgens de verzoekende partij na verder onderzoek te voeren omtrent de specifieke omstandigheden van de problemen van de verzoekende partij en de ernst hiervan. De verzoekende partij stelt dat zij de verwerende partij in een schrijven van 1 oktober 2021 en 14 februari 2022 op de hoogte gebracht heeft van de studiemoeilijkheden die zij ingevolge de pandemie kende. Moest de verwerende partij de verzoekende partij gehoord hebben, zou volgens de verzoekende partij duidelijk zijn geworden dat zij omwille van de corona-pandemie niet in staat was de lessen aan de UGent en de Hogeschool Gent goed

te volgen. De verzoekende partij bevond zich volgens haar in een situatie van overmacht. Indien de verzoekende partij gehoord zou zijn geweest, zou zij volgens haar haar actuele situatie hebben kunnen toelichten, waaronder de problemen welke zij gekend heeft en het feit dat zij wel degelijk wenst te studeren. De verzoekende partij stelt dat zij alles in het werk stelt om tegen eind juni 2022 enorme vooruitgang te bekomen (zij wordt ondersteund door een laatste jaarstudent en volgt Franse lessen) (stuk 2). Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing geenszins in alle redelijkheid stellen dat de verzoekende partij artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet dermate geschonden heeft om haar een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij het bevel enkel gemotiveerd op basis van het feit dat zij geen student meer zou zijn. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partij dan ook niet of de verwerende partij rekening heeft gehouden met o.a. de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en dit conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het afleveren van dit bevel, temeer daar de verzoekende partij te Merelbeke samenwoont met de heer M. L.

Artikel 61/1/4, §2, 6° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“(…) § 2. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

(…)

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze; (…)

De Koning bepaalt de gevallen waarin de student geacht wordt zijn studies op overdreven wijze te verlengen, zoals bedoeld in het eerste lid, 6°. (…)

Artikel 104, §1, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing eveneens werd genomen, (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“§ 1. De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

(…) 3° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een bacheloropleiding te volgen en hij na zijn vierde jaar van de studie niet minstens 135 credits behaalde; (…)

Voor de toepassing van het eerste lid, 1° tot 9°, moeten de termen graduaat, bachelor, master, voorbereidings- en schakelprogramma, credits en studiepunten, begrepen worden conform de decreten van de bevoegde Gemeenschap betreffende de regeling van het hoger onderwijs.

Voor de toepassing van het eerste lid, punt 9°, in het geval een masteropleiding gepaard gaat met een schakelprogramma of voorbereidingsprogramma vanaf 30 studiepunten, wordt de termijn waarbinnen zijn verblijf kan worden beëindigd verlengd met één extra studiejaar.

Voor de toepassing van het eerste lid, 1° tot 9°, indien de student, in voorkomend geval, zijn voorbereidend jaar niet met vrucht beëindigde, dan wordt dit voorbereidend jaar ook meegeteld als een jaar van zijn studie.

Voor de toepassing van het eerste lid, 1° tot 9°, indien de student tijdens het vorige academiejaar een opleiding heeft gevolgd van een hoger academisch niveau dan de huidige opleiding en die voorafgaande hogere opleiding niet met vrucht beëindigde, dan wordt dat voorafgaand jaar ook meegeteld als een jaar van zijn studie.”

De verzoekende partij betwist dat zij haar studies op overdreven wijze zou verlengen. Zij betwist echter niet op enige concrete wijze dat zij na haar vierde jaar van de studie niet minstens 135 credits behaalde, zoals bepaald bij artikel 104, §1, 3° van het Vreemdelingenbesluit. De verzoekende partij betwist de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing niet, waardoor zij overeind blijven:

“Overwegende dat betrokkene in december 2017 naar België kwam met een visum voor een voorbereidend talenjaar Nederlands met het oog op het aanvangen van hogere studies aan de Universiteit

van Gent; dat hij tijdens het academiejaar 2017-18 maar niveau 3 behaalde, wat onvoldoende is om deze studies te beginnen.

Overwegende dat hij nog een extra voorbereidend jaar volgde tijdens het academiejaar 2018-19 en uiteindelijk slaagde voor de ITNA-test, waarna hij tijdens academiejaar 2019-2020 kon starten in de richting Bachelor in de Handelswetenschappen aan de UGent. Overwegende dat hij na twee academiejaren (2019—2020 en 2020-2021) in het totaal amper 15 credits behaalde, waardoor hij te weinig studiepunten had om zijn verdere inschrijving aan de U Gent te garanderen en dat hij zich dan ook niet meer kon inschrijven aan de U Gent.

Overwegende dat hij in het academiejaar 2021-2022 zijn studies wenst verder te zetten aan de Hogeschool Gent, in de richting Bachelor in het Bedrijfsmanagement; dat hij ervan droomt financieel adviseur te worden en dat de onderwijsmethode in deze school hem beter zou liggen omdat ze meer praktijkgericht zouden werken en les geven aan kleinere groepen dan aan de universiteit.

Overwegende dat betrokkene tijdens de eerste examenssessie in december 2021 heeft deelgenomen aan 4 examens, maar dat hij voor geen enkel vak slaagde en dus geen studiepunten behaalde”

Bovendien kan de verzoekende partij niet ontkennen dat zij wist aan welke voorwaarden zij gebonden was. Reeds op 20 oktober 2020 werd haar bij de verlenging van haar A-kaart meegedeeld dat een verdere verlenging van haar verblijf slechts zal worden aanvaard als zij voldoende vooruitgang in haar studies kan bewijzen. Zo werd verwezen naar voormeld artikel en werd ook nog eens uitdrukkelijk gesteld dat er een einde kon worden gesteld aan haar verblijf indien ze tijdens de eerste twee jaar van haar bacheloropleiding niet mistens 45 credits zou behalen.

De verzoekende partij stelt weliswaar dat zij een schrijven overmaakte aan de verwerende partij waarin zij enerzijds duidelijk vermeldt dat zij feedback heeft gevraagd aan haar leraars om haar pijnpunten te kennen en anderzijds dat er nog twee jaarvakken zijn waarvan zij momenteel geen punten kan voorleggen. Zij stipt aan dat in de eerste bestreden beslissing geenszins op een afdoende manier wordt weerlegd waarom met voormelde motivatie geen rekening kan worden gehouden.

Ze stelt ook dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom met de online-lessen aan de UGent wegens Covid-19, waardoor zij moeilijk de lessen kon volgen en de inhoud begrijpen, geen vragen kon stellen, geen medestudenten zag,...geen rekening dient gehouden te worden. De verzoekende partij vervolgt dat de voorbije jaren wereldwijd zeer uitzonderlijk waren en hiermee moet rekening gehouden worden. Ze stelt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar haar individuele situatie en de psychische en logistieke moeilijkheden die zij ondervond en die een weerslag hadden op haar studies aan de UGent.

Vooreerst merkt de Raad op dat de motivatiebrief die de verzoekende partij aan de verwerende partij toestuurde veel algemener was dan dat zij nu laat uitschijnen. Zo schreef zij:

“Met deze nieuwe motivatiebrief wil ik graag verduidelijken waarom ik na twee jaar en na advies van de studiebegeleiders aan de universiteit en de Ho school Gent overgestapt ben van bachelor of science in handelswetenschappen naar bachelor bedrijfsmanagement aan de Ho school Gent.

Na het moeilijke jaar aan de universiteit mede met het intreden van de coronaperiode in maart 2020 dacht ik dat er voor mij wel beterschap zou komen en ben ik dan in oktober 2020 opnieuw begonnen aan mijn tweede jaar universiteit.

Spijtig genoeg bleven de problemen met corona aanslepen en daardoor moest ik bijna alle lessen van thuis online volgen wat voor mij niet gemakkelijk was.

Uiteindelijk was het vorige studiejaar zeker niet goed en heb ik dan ook de beslissing genomen om een stap terug te zetten omdat het niveau van de universiteit misschien iets te hoog was voor een anderstalige. Momenteel ervaar ik dat het een stuk beter gaat aan de Ho school Gent en is de leerstof een stuk makkelijker te begrijpen voor mij. Ik hoop dan ook van harte dat jullie mij toch nog een verdere kans geven met verlenging van mijn verblijfsvisum zodat ik kan aantonen dat ik dit niveau zeker aankan. (...)”

De coronaperiode die de verzoekende partij thans aanhaalt ter verschoning van haar slechte resultaten blijkt volgens voormeld schrijven vooral een invloed te hebben gehad op haar studies aan de universiteit. Uit haar schrijven blijkt dat zij stelt dat de Ho school Gent veel gemakkelijker is, nochtans waren de behaalde resultaten niet fameus en zeker niet voldoende om te voldoen aan de gestelde voorwaarden.

De eerste bestreden beslissing bevat de volgende concrete motieven:

“dat hij feedback heeft gevraagd aan zijn leraars om te weten wat zijn pijnpunten zijn maar verder geen plausibele verklaring geeft van deze slechte resultaten, behalve dat de voorbije jaren zo lastig geweest zijn door de coronamaatregelen en het online lesgeven. Overwegende dat de student op geen enkele manier concreet heeft uiteengezet hoe hem dat in het bijzonder heeft getroffen en dat de loutere algemene verwijzing naar corona niet kan beschouwd worden als een voldoende geconcretiseerde grief.”

Uit deze motieven blijkt alvast dat de verwerende partij de hierboven vermelde argumenten van de verzoekende partij wel degelijk mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de loutere algemene verwijzing naar corona, die volgens haar eigen schrijven voornamelijk sloeg op haar studies aan de universiteit, niet kan beschouwd worden als een voldoende geconcretiseerde grief. De verzoekende partij maakt het tegendeel ook niet aannemelijk. Waar zij thans een verklaring voorlegt dat zij bijlessen Frans volgt en dat zij ondersteund wordt door een laatste jaarstudent, dient opgemerkt te worden dat zij deze informatie niet aan de verwerende partij heeft overgemaakt, terwijl zij daar wel de kans toe had. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid met deze informatie geen rekening te hebben gehouden. Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het feit dat zij de punten van twee jaarvakken nog niet heeft ontvangen enig verschil zou kunnen maken op het vlak van het al dan niet bereiken van de 135 credits zoals vermeld in artikel 104, §1, 3° van het Vreemdelingenbesluit. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij hier specifiek over had moeten motiveren in de eerste bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij het verder heeft over haar psychische en logistieke moeilijkheden, stelt de Raad vast dat zij daarvan zelfs geen begin van bewijs bijbrengt en ze zich dan ook beperkt tot een loutere bewering die zij niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij acht verder de hoorplicht geschonden. De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de eerste of tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij geeft in haar enig middel toe dat haar door de verwerende partij een schrijven werd overgemaakt met de mededeling dat zij belangrijke elementen kon meedelen aan de verwerende partij. Zo blijkt dat de verwerende partij in het kader van het lopende onderzoek om bijkomende documenten verzocht, met name de resultaten van de eerste examenperiode academiejaar 2021-2022 HoGent Bachelor in het bedrijfsmanagement. Daarbij werd er ook op gewezen dat de student en/of de gezinsleden die hem vervoegen 15 dagen tijd kregen om elementen voor te leggen overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voor het geval er een negatief besluit komt. Er werd aangestipt dat na het succesvol voltooien van een taalopleiding aan UCT op 03.04.2019 de verzoekende partij startte met een bachelor science handelswetenschappen aan de Universiteit Gent, maar dat de verzoekende partij na 2 academiejaren amper 15 credits behaalde en dat een verdere inschrijving haar geweigerd werd. Er wordt aangestipt dat de verzoekende partij nu een bachelor in het bedrijfsmanagement aan de Hogeschool Gent volgt, maar dat zij in principe na twee academiejaren minstens 45 credits dient te behalen. De verzoekende partij kon dus inschatten welke beslissing haar boven het hoofd hing en welke elementen zij aan de verwerende partij diende over te maken. Bovendien bekwam de verzoekende partij *in casu* haar verblijfsrecht op grond van haar eigen aanvraag op grond waarvan zij een studentenvisum verkreeg en mocht van haar dus verwacht worden dat zij op de hoogte was van de voorwaarden waaraan zij moest voldoen om een verlenging van haar A-kaart te bekomen. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in

de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Er kan bovendien ook niet worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat uit het bevel om het grondgebied te verlaten niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met o.a. de gezondheidstoestand en het gezins- en familielevens van de verzoekende partij en dit conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, temeer daar de verzoekende partij volgens haar te Merelbeke samenwoont met de heer M. L.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing wel degelijk motieven bevat die betrekking hebben op de gezondheidstoestand en het familielevens van de verzoekende partij, namelijk:

“Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 27.12.2017 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.”

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familielevens in de zin van art.8 EVRM.”

De verzoekende partij stelt in haar enig middel met betrekking tot haar ‘familielevens’ enkel dat zij samenwoont met de heer M. L., maar met deze loutere bewering maakt zij helemaal niet aannemelijk dat er werkelijk sprake is van enig gezins- of familielevens. Het louter samenwonen met iemand volstaat daarvoor vanzelfsprekend niet. Bovendien laat de verzoekende partij na om haar bewering met enige stukken te staven. Verder is uit bovenstaande bespreking ook al gebleken dat de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt van haar beweerde psychische problemen. Zij maakt ze dan ook niet aannemelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing niet betwist, waardoor zij overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU